

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြူတိရစ္ဆာန်

အတ္ထရင်ခွင်

ဗိုလ်မှူး နန်းစု ၂၀၀၀ ခုနှစ်

အခန်း (၁)

ဒီနေ့ဟာ ...

ရုံတို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးရဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့ကလေးပဲပေါ့။ ဆယ်တန်းအောင်လို့ ပထမ နှစ်ကျောင်းသူအဖြစ် တက္ကသိုလ်မြေကို ပထမဆုံး ခြေချရတဲ့ နေ့။

ကျောင်းတက်ရမှာ မို့ တစ်ညလုံး အိပ်လို့ ပင်မပျော်။ မနက်လင်းကာမှ အိပ်မောကျသွားရ သည် ။

"ရုံရေ ... ထတော့လေ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းတက်ရမယ်ဆို သမီးငယ်လေး"

"ဒုန်း ... ဝုန်း"

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုကာ မေမေနှိုးသံကြောင့် ရူပါရုံအိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်ရ သည် ။

"နိုးငြီ မေမေရေ၊ နိုးငြီ"

တံခါးဖွင့်ကာ မေမေ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ရူပါရုံရဲ့ အချစ်ရဆုံးမေမေက

"ငါ့သမီးက တကယ့်ကို ဝီရိယကောင်းတာပဲ၊ ကျောင်းသွားရမယ်လေ သမီးရဲ့ ၊ ရေမိုးချိုး အလှအပပြင်တော့၊ စောစောက သွဲ့သွဲ့တောင်

ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကို နိုးပြီလားလို့ လိုက်နိုး
နေတာတဲ့ "

"ဟယ် ... တကယ်"

"အဲဒီမိန်းမက အရမ်းကိုတက်ကြွနေတာ မေမေရဲ့ ၊ သမီးကလည်း
တစ်ညလုံး စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပျော်ပြီး အိပ်လို့ တောင်မရဘူးသိလား၊ မနက်
မိုးလင်းခါနီး ဘယ်လိုဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ မေ
မေနှိုးမှ ပဲ နိုးတော့တယ်"

"ကဲ ... ကဲ သွဲ့သွဲ့က ရှစ်နာရီခွဲအတိ သမီးဆီကိုလာမှာ တဲ့ ၊ သွား သ
မီးလေးပြင်ဆင်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ရုံ မေမေရှေ့က အပြေးကလေးထွက်ခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့
တော့သည်။ ။

ရေမိုးချိုးအလှအပပြင်ကာ ပထမဆုံးအနေနှင့် သူမ အနှစ်သက်ဆုံး
အရောင်ကလေးဖြစ် သော စကတ်အနက်ရောင်ကလေးကို ကိုယ်ကြပ်
အင်္ကျီအပြာပေါ် အနက်ပွင့်ကလေးနှင့် တွဲဝတ် လိုက်သည်။ ။

တင်ပါးနီနီဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်ကလေး စုချည်ကာ အနက်ရောင်
ခေါင်းစည်းကြိုးကလေး နှင့် စည်းလိုက်၏။

လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းအပြည့်အစုံထည့်ကာ
အနက်ရောင်ခပ်မြင့်မြင့် ဒေါက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။ မှန်ထဲမှာ
လည်း ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကြည့်ရသေး၏။

မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ ကိုယ့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ...

ရုံဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမွမ်း ခန်းဖွင့်လိုက်မိသည်။ ။

နောက်ပြီး ရုံအတွေးနှင့် ရုံ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်နေမိစဉ် ...

"ဟဲ့ ... ရုံ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောကျပြီး ရယ်နေတာလဲ "

"ဟယ် ... သွဲ့သွဲ့၊ အံ့မယ် မနှင်းနဲ့ သန္တာလည်း ပါ လာပြီကိုး"

"အေးလေ ... ငါတို့ အားလုံးစုပြီး သွားမလို့ ၊ နင့်ကိုလာခေါ်တာ၊ သွားမယ်လေ၊ ပြီးပြီမို့လား"

"အေးလေ ... ပြီးပါပြီဟ ... ငါသဘောကျနေတာက ဟဲ့နင်တို့ အား လုံးလာကြစမ်း ဒီကို"

"ဘာလဲဟ"

ရုံရဲ့ စကားကြောင့် သိပ်ပြီးမစပ်စုချင်ကြရှာတဲ့ မိန်းမသုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ရုံ ရပ် နေသော မှန်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။

"မှန်ထဲမှာ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းသလဲ လို့ "

"ဟာ ... ခွေးစုတ်မ၊ ငါတို့ က ဘာအထူးအဆန်းများ လဲလို့ "

"အေးလေ ... ဟုတ်ပ၊ တစ်ခါမှ ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ လည်း မပြောမိပါလား"

"အင်းလေ ... ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ "

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်

နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး

ဝိုင်းထောပနာပြုသံကြီးတွေက ရံ အခန်းလေး ထဲတွင် လျှံတက်သွား
တော့၏။

ဝါးဟားဟားဟား ဆိုတဲ့ လေးယောက်စလုံးရဲ့ ရယ်သံကြီးက တစ်ခ
န်းလုံးကို ပွက်ထသွား တော့သည် ။

"ဟဲ့ ... ကောင်မလေးတွေ ရှုး ... တိုးတိုးနေကြစမ်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကရှိသေးတယ်ဟဲ့၊ သွားကြတော့ သွားကြတော့ နောက်ကျနေဦးမယ်"

မေမေ့အသံကြားမှ ပဲ အားလုံးပါးစပ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီပိတ်ပြီး အ
ခန်းလေးထဲကနေ အလျှို အလျှိုထွက်ကာ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်တီ သွားတော့မယ်နော်"

"မေမေရေ ... သွားပြီနော်"

"အန်တီ ... ဘိုင့်ဘိုင်"

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး နှုတ်ဆက်ကာ အောက်ထပ်သို့ တဝုန်းဝုန်း
တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပြေးဆင်း သွားကြတော့သည် ။

မေမေသည် ...

ရုံတို့ တစ်အုပ်စုလုံးကို ကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဟန်ကလေးလုပ်
ကာ နှာခေါင်းကလေး ကို ရှုံ့ပြသည် ။

ကားမောင်းသောနေရာတွင် ရုံက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရုံ၏ နံဘေးခုံတွ
င် တော့ သွဲ့သွဲ့ကထိုင်ပြီး သန္တာနှင့် မနှင်းကတော့ ကားနောက်ခန်းတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည် ။

"ဟဲ့ ... သမီးငယ်၊ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနော်၊ အရမ်းလည်း အ

ပျော်လွန်မနေကြနဲ့ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေရဲ့၊ စိတ်ချပါ"

ပြောလည်ပြောပြီးရော ကားကို ဂူးခနဲ မောင်းထွက်ပစ်လိုက်တဲ့ ရူပါ ရုံကားလေးကို လှမ်း ကြည့်ပြီး မေမေသည် မျက်လုံးပြူးကာ ကျန်ခဲ့ တော့မည်မှာ သေချာသည် ။ ရူပါရုံက မေမေစိတ်ပူ တတ်မှန်းသိသိကြီး နှင့် နည်းနည်းကလေး မစရလျှင် မနေနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရသည် ။

မေမေသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးဖြစ်သော သူမကို အရမ်းချစ်ပြီး သူမရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှ ဘာမဆို လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေး၏။ ဖေဖေကတော့ နည်းနည်းစည်းကမ်းကြီး၏။ မေမေ့လိုမဟုတ်။ သို့သော် ခေတ်လူကြီးပီပီ နေရာတကာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်တာမျိုးတော့ မရှိ။

ဥပမာ ...

ညရေးညတာ သူများ အိမ်မှာ အိပ်တာမျိုး။

မိုးချုပ်အချိန်မတော် အိမ်ရောက်တာမျိုးကိုတော့ ဖေဖေလုံးဝမကြိုက်။ အဆိုးဝါးဆုံးက ဖေဖေက ယောက်ျားကလေး မိတ်ဆွေ ထားခြင်းပဲ။

အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝနားလည်မှုမပေးကာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည် ။ ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေ လုံးဝမထားရ။ စကားမပြောရ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ ဆက်ဆံခွင့်မရှိ။ အဲဒီစည်း ကမ်းကို ကျွန်မကလည်း ယနေ့အချိန်ထိ လုံးဝချိုးဖောက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ဒါကြောင့် ...

ပထမနှစ် ကျောင်းစတင်ရမည်ဆိုတော့ ၁က နံပါတ် ဆလွန်းကား သစ်ကလေးတစ်စီး ကျွန်မကျောင်းတက်ဖို့ အတွက် သီးသန့်ကလေး ဝ

ယ်ပေးလေသည်။

မေမေစိတ်ပူပြီး ပထမတော့ ကန့်ကွက်သေး၏။

"ဖေကြီးရယ် ... ရှင်ကလည်း အိမ်မှာ လည်း ကားတစ်စီးရှိတာပဲ၊ ဒါရိုင်တာတစ်ယောက် လောက်ငှားပြီး ကျောင်းကိုပို့ခိုင်းပြီးရင် ဖေကြီးအလုပ်ကိုယူသွား၊ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် သွားကြို ခိုင်းလည်း ရတာပဲ၊ သီးသန့်ကြီးဝယ်ပေးတာကို မေ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်တိုင် မောင်း တာ မေ စိတ်ပူတယ်ရှင်"

"ဟာ ... မေမေကလည်း အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးအားလုံး ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက် နေကြတာပဲ၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး၊ သမီးက ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ"

"ဟုတ်သားပဲ မေရယ်၊ မင်းကလည်း စိတ်ပူစရာမရှိ တွေးပြီးပူနေတယ်၊ ကိုယ့်သမီးပါကွ ဖြစ်ပါတယ်"

"ဟေ ... ဒါမှ တို့ ဖေဖေကွ၊ ဖေကြီး ... ဖေကြီး မေမေ့စကားကို လုံးဝနားမထောင်နဲ့ နော်၊ သမီးက ဖေဖေသမီးစစ်စစ်၊ ဖေဖေလိုပဲ ကားမောင်းသိပ်ကျွမ်းကျင်တာ၊ လုပ်စမ်းပါ ဖေကြီးရာ အခု ခေတ်မှာ ကောင်မလေးတွေက ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ကြမှာ ၊ ပြီးတော့ သမီးသူငယ် ချင်း သွဲ့လည်း ကိုယ်ပိုင်ကားရှိတာပဲ၊ သူလည်း သူ့ဘာသာသူ မောင်းပြီးတ က် မှာ သူ့အဖေက မနေ့က ဝယ်ပေးတယ်ဆိုပြီး သမီးကိုကြွားပြီးပြီ၊ အခု သမီးရှုံးနေပြီသိလား"

"ဟင် ... ဟုတ်လား သွဲ့သွဲ့က ကားဝယ်ပြီးပြီလား"

"အင်း"

"ကဲ ... ဒါဆို သမီးကလည်း သွဲ့သွဲ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး ကြွားလိုက်

တော့ ငါ့အဖေက မနက် ဖြန် ငါ့အတွက် ကားတစ်စီးဝယ်ပေးမှာ လို့ "

"ဟယ် ... တကယ်နော်၊ လုံးဝမညာရဘူးနော် ဖေကြီး"

"မညာပါဘူး သမီးရယ် ... တကယ်ပြောတာပါ"

"ဟေး ... ဒါမှ တို့ ဖေကြီးကွ"

ဖေကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ပါးပြင်ကလေးကို ဘယ်ပြန်
ညာပြန် တရှုံ့ရှုံ့နမ်းလိုက် တော့သည်။ ဖေဖေက သူမရဲ့ ကိုယ်လေးကို
ဖက်ပြီး တဟားဟား သဘောကျနေသလောက် ...

မေမေကတော့ ...

ပြောမရဆိုမရ သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျကာ
မျက်နှာကြီး စူပုတ်လို့ နေတော့သည်။

မေမေစေတနာကို ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။

သူမက တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး မဟုတ်လား။ မေမေက တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ် မှာ ပေါ့လေ။

သို့သော် ...

သူမတို့ အထဲတွင် အားလုံးလိုလိုက ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်
မည့်သူများ တက်နိုင် သော သူများ သာဖြစ်သည်။ သွဲ့သွဲ့နှင့် ကျွန်မ နှစ်
ဦးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးတွေဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ မင်းနှင့် သန္တာက အိမ်မှာ
အငယ်ဆုံးတွေမို့ ဖူးဖူးမှုတ်အရေးပေးခံရသူတွေချည်းပဲ။ အားလုံး
က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေချည်းပဲမို့ အဝတ်အစားဆိုလည်း
ထည်လဲဝတ်ကာ မရိုးစေရ။ ပိုက်ဆံဆိုလည်း အလျှံပယ် သုံးနိုင်ကြ
သူတွေချည်းပင်။

ဒီအထဲမှာ ...

သူမက နောက်ကျန်နေရမည်ဆိုတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်။ ဖေဖေကို အတင်းပူဆာနေရ သည် ။ အရေးထဲ မေမေက တစ်မှောင့်။ မဝယ်ပေးဖို့ ပဲ စွတ်ပြောနေ၏။ ဝယ်ပေးရင်လည်း ဒရိုင်ဘာ နှင့်သွားဖို့ မောင်းခိုင်းဖို့ ပဲ ပြောနေသည် ။

ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်ပါတယ်ဆိုမှ သူများကို မောင်းခိုင်းရမလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ မောင်း တော့မှာ ပေါ့။

ဖေဖေကတော့ ...

သူမစိတ်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျစွာ ကားကို ဝယ်ပေးပြီး ကျွန်မကိုပဲ ကိုယ်တိုင်မောင်းစေ သည် ။

ပြီးပြီးပေါ့။

အရေးကြီးတာက ကားရပြီ။ သူမကိုယ်တိုင်မောင်းရဖို့ ပဲ။ မေမေ့ကိုတော့ နောက်မှ ကပ်ပြီး ဘာညာချွဲနဲ့လိုက်လျှင်ရပြီ။ တစ်ရက်လောက် သူမစိတ်ကောက်ပြလိုက်လျှင် မေမေ ဘာမှ မပြောတော့ ချေ။ စိတ်ကောက်လျှင် သူမက ဘာမှ မစားတော့။ အစာအိမ်ရောဂါရှိသော သူမ အစာမစားလျှင် မေမေ မနေနိုင်တော့။ အတင်းချော့မော့ကာ ထမင်းလိုက်ကျွေးလေတော့သည် ။

ဒီလိုနှင့် ...

သူမက စိတ်ပြန်ပြေကာ မေမေနှင့် ပြန်ခေါ်တော့၏။ အခုကိစ္စတွင်လည်း မေမေနှင့် သူမတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ မေမေက အလျှော့ပေးကာနေတတ်သလောက် သူမကတော့ မလျှော့ စမ်း စိတ်ကောက်နေတတ်ခဲ့သည် ။

ဒီတစ်ခါတော့ ...

သူမ၏ ဘက်တွင် ဖေဖေသည် အမြဲတစေတော့ မပါတတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာ တော့ အပြတ် အသတ် ထောက်ခံကာ အားပေးခဲ့လေသည်။ ။

ဤကိစ္စတွင် ...

သူမနှင့် သူမအိမ်ရှိ မိသားစုတွင် မကြာခဏ ပြဿနာတက်ခဲ့သလောက် ဖေဖေကားဝယ် ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် တော့ မေမေရော သူမပါ သိပ်ပြီး ကားဝယ်ပေးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကား မများ ဖြစ်ကြတော့ချေ။

ဒီလိုနှင့် ...

ပထမနှစ်အတွက် တက္ကသိုလ်ရင်ခွင်ထဲသို့ ရင်ခုန်စရာ ခြေလှမ်းအသစ်ကလေးတွေနှင့် ရူပါရုံ တို့ တစ်အုပ်စုလုံး လှမ်းခဲ့ကြတော့သည်။ ။

ပထမဆုံးအနေနှင့် သွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုအရ ...

ရူပါရုံ အိမ်မှာ လူစုပြီး သူမရဲ့ ကားနှင့် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။ ခုံနံပါတ်များ နှင့် အဆောင် တို့ အခန်းတို့ လိုက်ရှာကြရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် ရုံရဲ့ ကားတစ်စီးတည်းနဲ့ အတူတူသွား ကြဖို့ စီစဉ်ထားခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

နောက်နေ့မှ ...

သွဲ့က သူ့ကားနှင့်သူ၊ ရုံကလည်း ရုံကားနှင့် ရုံ ကျောင်းကိုသွားမည်။ သန္တာနှင့် မနှင်းကတော့ သူတို့ အိမ်က ကားလာကြိုပေးကြမှာ မို့ ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ချေ။

သူမတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်က ငယ်ငယ်ကလေးထဲက စိတ်တူ

ကိုယ်တူ ပေါင်းလာကြတဲ့ သူတွေ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်မ
ဆိုး စိတ်မကောက်စတမ်း။ သူမတို့ အထဲတွင် ဦးဆောင် သူက သွဲ့။

ရုံတို့ အားလုံးလိုလို သွဲ့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအတိုင်းသာ နာခံကာ
နေတတ်ကြသည် ။

တစ်ခါတလေမှ သာ ရုံက ထဖောက်ကာ ပြဿနာရှာတတ်၏။

ဒါကို ...

သွဲ့အပါအဝင် သုံးယောက်စလုံးက နားလည်မှုအပြည့်အဝပေးကာ
သူမစိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောတတ်ကြသည် ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ...

ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးများ အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ရှိလို့
နေချေပြီတည်း။

အခန်း (၂)

တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ စတင်လှမ်းခဲ့သော ကျွန်မတို့ လေးယောက်သည် အသစ်အဆန်းများကို ရင်သပ်ရှုမောကာ ရောင်စုံယှက်သွေးနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသား လှလှကလေးများကို ငေး မောကာ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် နေမိလေ၏။

"ဟဲ့ ... ရုံ"

"ဘာလဲဟ"

"နင်မပျော်ဘူးလား"

"ပျော်တာပေါ့ဟဲ့ ... ကြည့်စမ်းကွာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ အဝတ်အစား အဆင်လေးတွေက ဒီရောက်မှ ပဲ အကုန်မြင်ရတော့တယ်"

"အေးနော် ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တောင် ဒီလောက်အဆင်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟူ၍ မနှင်းကပါ ရုံစကားကို ဝင်ထောက်ခံ၏။

"အမလေး ... အရေးထဲ သူတို့ က အဝတ်အစားအကြောင်း ပြောနေကြသေးတယ်၊ ပညာ လာသင်တာ စာအကြောင်းတော့ မဆွေးနွေးဘူး"

"ဟဲ့ ... ငါကတော့ ဟိုကောင်လေး အချောဆုံးလို့ ထင်တာပဲနော် အ

နှင်း"

"ဘုန်း"

"အမလေး"

"သန္တာအစုတ်ပလုတ်မ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ငမ်းကြောထ နေသေးတယ်"

သွဲက ဆရာမကြီးလုပ်ကာ ဆုံးမနေသည့်ကြားက သန္တာက ထဖောက်ကာ နောက်ပြောင် လိုက်သဖြင့် သွဲလက်က သန္တာကျောပေါ်သို့ ဘုန်း ခနဲကျလာတော့ သန္တာ ထအော်တော့သည်။ ။ ကျွန်မ တို့ ကတော့ ထိုအမျိုးသမီးကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်မိချေတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... မိရုံ သိပ်လည်း ရယ်မနေနဲ့ ဦး၊ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဝင်ဥ နေဦးမယ်"

"ကိစ္စမရှိဘူးသွဲ ... ကိုယ် ဒါနုလုပ်ထားတာ"

"မိရုံ ... အစုတ်မ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

သူမတို့ လေးယောက်ဆီမှ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကလေးနှင့် ရယ်သံများကြောင့် နံဘေးရှိ ခုံများ တွင် ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ၏။

ကျောင်းစဖွင့်စမှီ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အသိသိပ်မရှိကြသေး ။ တချို့ဆို ကြောင် တောင်တောင်ကလေးထိုင်လို့ ။

ရူပါရုံတို့ လေးယောက်ကတော့ ငယ်ငယ်လေးထဲကလည်း

တစ်ကျောင်းတည်း တစ်ခန်း တည်းသားတွေ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့
လည်း သူမတို့က အမှတ်သိပ်မကွာကြဘဲ မေဂျာတစ်ခု တည်းမှာ ရကာ
တစ်ခန်းထဲ အတူတူအပ်ခဲ့သဖြင့် ခုံနံပါတ်က အစဉ်လိုက် ထွက် လာ
လေသည် ။

"ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ဆရာမဝင် လာပြီ"

"အေး ... အေး"

ဆရာမဝင်လာသဖြင့် အားလုံး ငြိမ်သွားပြီး ဆရာမ၏ စာသင်မှုတွင်
စိတ်အာရုံကို နှစ်ထား လိုက်သည် ။

ဤသို့ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် အနောက်နားဆီမှ ခပ်ရွှံ
တံရွတ်နေတတ်သော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ထံမှ ထွက်လာ
သောအသံကြောင့် တစ်ခန်းလုံး မနေနိုင်တော့ လောက်အောင်
ရယ်မိကြတော့သည် ။

"ဟိတ်ကောင် ... ငါတို့ ဆရာမက အရမ်းလှတာပဲနော်၊ ဟိုလေကွာ
ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကင်းကောင်နဲ့ တူတယ်နော်" တဲ့ လေ။

ဆရာမကတော့ ဘာမှ မသိရှာဘဲ တိုးတိုးနေဖို့ ပြောဆိုနေ၏။ စာသ
င်လျှင် မနှောင့်ယှက်ဖို့ လည်း ဆုံးမစကားပြောသည် ။

အစကမှ ...

အလွန်အရယ်သန်သော သူမ ဘယ်လိုမှ နေမရအောင် စာရေးစားပွဲ
ခုံပေါ် ခေါင်းကိုမှောက် ချကာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်နေမိတော့
သည် ။

ကောင်လေးတွေ ဝေဖန်တာလည်း ဝေဖန်ချင်စရာပါ။ ဆရာမရဲ့ ပိန်
လှိုလှိုခန္ဓာကိုယ်မှာ ကင်း ကောင်နှင့် အင်မတန်တူလှသည် ။ မျက်နှာက

ရှည်ရှည်၊ မေးစေ့ကချွန်ချွန်နှင့် သွားနည်းနည်းခေါကာ မျက်နှာတွင် လည်း ဝက်ခြံတွေက ပေါက်နေသေး၏။ အသားအရေက ဖြူသော်လည်း အရပ်က ပိုပြီး ရှည်နေသေးသဖြင့် ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ။

ဆရာမကိုကြည့်မိတိုင်း အနောက်ဘက်က ကောင်လေးပြောသောစကားကို ပြန်လည်ကြား ယောင်မိပြန်ပါသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာ ဂရမ်မာပိုင်းကို သေချာစွာ ရှင်းပြနေသော ဆရာမက ရုပ်ရှည်သိပ်မချောသော် လည်း အသင်အပြ ရှင်းလင်းလွန်းသဖြင့် ဆရာမ၏ စာသင်သံအောက်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ များ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လို့ နေလေသည်။ ။

စာသင်ချိန် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံး လာပြီး ကျောင်းဆင်းချိန် နီးလာချေပြီတည်း။

ပထမဆုံးနေ့မို့ စာသိပ်မသင်။ တချို့အချိန်တွေဆို ဆရာ ဆရာမတွေ ပင် မဝင်သေး။ အခန်း ထဲမှာ လည်း လူက သိပ်မစုံသေး။

ကော်ရစ်တာတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့ ရယ်ကာ မောကာနှင့် ဟိုဒီလျှောက်နေကြ သည်။ ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ စာသင်ချိန်ကုန်ဆုံးလို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းမှာ တွေ့ကြုံသမျှကို မေမေ့ကို စမြို့ပြန်ရင်း သားအမိနှစ်ယောက် ရယ်မိကြသည်။ ။

ညနေ ဖေဖေပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း သူမရဲ့ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြောပြကာ မိသားစုတွေ ရယ်မောမိကြပြန်သည်။ ။

"မေကြီးရေ"

"ဘာလဲ ဖေကြီး"

"မင်းရဲသမီးကတော့ အခုအချိန်ထိတော့ မခြွင်းမချန် ပြန်ပြောနေသေးတာပဲ၊ ဘယ်တော့ များမှ တို့ ကို စကားတွေချန်ပြီး လိမ်ညာပြောမလဲမသိဘူး"

"ဟာ ... ဖေကြီးနော် ရုံက ဘယ်တော့မှ ကွယ်ဝှက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အားလုံး ပြောင်ပဲဖွင့်ပြော မှာ "

"အမလေး ... ပြောပါတော် မေမေတို့ ကလည်း အဲဒါမျိုးကိုပဲ သဘောကျပါတယ်၊ မေမေ့သမီး ကို ယုံကြည်ပြီးသားမို့လို့ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း မချုပ်ချယ်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစေတာ မေမေ့သမီးကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မပိတ်စေနဲ့ နော် "

"အင်းပါ ... မေမေရယ် ရုံ သဘောပေါက်နားလည်ပါတယ်"

"ဖေဖေကတော့ ဖေဖေ့သမီးကို စိတ်ချယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတယ်။ ဘာလို့ လဲသိလား သမီး လေးဟာ ပညာတတ်တယ်၊ သွက်လက်ထက်မြက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေယုံကြည်နေတာတစ်ခုက သမီးလေးဟာ သူတကာလက်ညှိုးထိုး ရှုတ်ချခံရမှာ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ် အခံရှိတဲ့ အတွက် သမီးလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်းမှာ အမှားအယွင်း သိပ်မရှိနိုင်ပါဘူး ဟုတ်တယ်မို့လား သမီး"

ဆိုပြီး ဖေဖေဟာ အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆုံးမစကားကို အဆုံးသတ် လိုက်လေသည် ။

ရူပါရုံ ဆိုတဲ့ ကျွန်မကို သူတို့ ရဲ့ သားသမီးပဲဆိုပြီး ဆူဟောက်ကြိမ်းမောင်းတာမျိုး လုံးဝမရှိ။ သူတို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းတတ်သည် ။

သူမမှာ ပြောစရာရှိနေလျှင်လည်း စိတ်ရှည်စွာနားထောင်ပြီး မှားလျှင်မှားသလို၊ မှန်လျှင် မှန်သလို တိုင်ပင်နှိုးနှောတတ်ပြီး သွေးအေးစွာ ဆုံးမစကားပြောဆိုတတ်သည်။ ။

သူမတို့ မိသားစုတွင် ပြဿနာဟူ၍ ကြီးကြီးမားမားတော့ မရှိတတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ် အခန့်မသင့်စွာ သူမစိတ်ကောက်တတ်တာကလွဲပြီး နောက်ပြီးလျှင် ပြီးသွားတတ်ကြတာပဲ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ သူမတို့ မိသားစုကလေးဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ အားကျစရာ မိသားစုကလေးအဖြစ် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ရပ်တည်နေခဲ့လေသည်။ ။

ဒီနေ့ကတော့ ...

ရူပါရုံတို့ ရဲ့ အဆောင်ရော အခန်းပါ သိပြီးသဖြင့် ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ်လာဖို့ ချိန်းထားပြီးသား။

မနက်စောစောထကာ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေမိသည်။ ။

မေမေကတော့ ...

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်လျှင် ဘာတွေလိုသေးသလဲ၊ ဘာတွေများကျန်ခဲ့ သလဲ ဆိုပြီး စစ်ဆေးပေးနေ၏။

"မေမေ"

"ဘာလဲ သမီး"

"သမီးကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဘက် ကျစ်ပေးပါလား"

"အေး ... အေး ဒီကြိုးအပြာလေးစည်းမှာ လား"

"ဟုတ်"

အရှေ့မှာ သူမက လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်နေပြီ။ မေမေကတော့ အနောက်ကနေ စိတ်ရှည်လက် ရှည် သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖြီးသင်ပြီး ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဘက်ခွဲပြီး ကျစ်ပေးနေ၏။ အားလုံးလည်း ပြင် ဆင်ပြီး ရော ...

"ဟောတော့ ... မေမေရေ ရုံတော့ နောက်ကျနေပြီ၊ သွဲ့တော့ပြောတော့မှာ ပဲ၊ သူက စောစော လာခဲ့ဖို့ ချိန်းထားတာသိလား၊ မုန့်တောင် ကျောင်းရောက်မှ ပဲစားမှာ တဲ့ ၊ ပြဿနာပဲ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား သမီးကလည်း ကွယ် စောစောကတော့မပြောဘူး"

"မေ့သွားတာ မေမေရဲ့ ၊ လုံးဝကိုသတိမရတာ"

"ကဲပါ ... အေးအေးဆေးဆေးပဲသွား၊ စိတ်လောလောနဲ့ ကားမောင်းသွားမနေနဲ့ ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့ ၊ ရုံ သွားမယ်နော်"

လွယ်အိတ်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်လွယ်၊ ကတ္တီပါပုံတော်အပြာ ရောင်ကလေးကိုစီးပြီး ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။

ဟောတော့ ...

ခုမှ သတိရမိသည် ။

ကမန်းကတန်းသာ ထွက်လာတာ အခန်းထဲမှာ ကားသွေ့ကျန်နေ

၏။ ကားတံခါးလော့ခ် တွေကို ညက သေသေချာချာစစ်ပြီး မထားခဲ့မိ၍
ကားတံခါးက ဖွင့်လို့ ရနေသည် ။

မေမေသာသိရင်တော့ ...

ပွစိပွစိလုပ်ပြီး ဆူဦးမှာ သေချာ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်ကို တက်ရသေး၏။ အခန်းထဲရှိ
စားပွဲပေါ်တွင် တော့ ကားသော့လေးက အတိုင်းသား။
ကားသော့ကိုယူပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့မိသည် ။

တော်ပါသေးရဲ့ မေမေမတွေ့လို့ ။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချနိုင်တော့သည် ။
ကားစက်ကိုနှိုးပြီး ခြံထဲကနေ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည် ။

တစ်ယောက်တည်း ...

အတွေးတွေနှင့် ပြီးမိ၏။

ကျောင်းရောက်လျှင်လည်း သွဲ့နှင့် ဘာဖြစ်ဦးမည်မသိ။

စောင့်နေရတာ ကြာလို့ စိတ်ဆိုးနေမှာ အသေအချာပဲ။

သူမရဲ့ ဘဝမှာ အမြဲလိုလိုပဲ အရေးအကြောင်းရှိပြီဆိုလျှင် အမြဲတမ်း
နှောင့်နှေးကြန့်ကြာတတ် သည် ။

နောက်ပြီး ...

သူမက အလွန်မေ့တတ်သော အကျင့်တစ်ခုရှိပြီး နမော်နမဲ့နိုင်မှုက
လေးကို ဘယ်လိုပဲ သတိကြီးစွာပြင်ပြင် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သတိ
လက်လွတ်ရှိတတ်သည် ။

ဒါကို ...

မေမေကလည်း လုံးဝမကြိုက်။

တစ်ခုခု မေ့ကျန်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ မေမေမေးသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့လျှင် ဖြစ်စေ မေမေသည် ပွစိပွစိနှင့် ဆူပူနေတော့သည်။ ။

ဘယ်လိုဆင်ခြေမျိုးကိုမှ လက်မခံတတ်။

မေမေ့အတွက်တော့ ...

သူမရဲ့ ထိုသို့မေ့လျော့တတ်မှုသည် အပြစ်ကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

မေမေက သတိကြီးသလောက် အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို စိတ်ရှည်စွာသိမ်းဆည်းကာ ဘယ် အချိန် ဘာကိုပဲမေးလိုက်မေးလိုက် ထောက်ခံနဲ့ ပြန်ဖြေနိုင်ကာ အမှတ်သည်းခြေ ကြီးသလောက် သူမက မိန်းကလေးဝီဝီ ဖအေတူစွာ အလွန်မေ့တတ်ပြီး ပစ္စည်းကို ပြီးစလွယ်ထားကာ အသုံးလိုလျှင် ပွစိတက်နေအောင်ကို ရှာနေရသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ...

မေမေ သူမနံဘေးနားတွင် ဝိုင်းကူရှာရင်း တဖျစ်တောက်တောက် ဆူနေတော့သည်။ ။
